

Festa xarnega

Realment Poveda és molt gran. Equilibra consciència i generositat, dues virtuts essencials. Divendres, a Roses, la generositat estava desbocada

Àngel reynal

Ja fa vuit anys que Poveda viu a Sevilla, a Jerez, i divendres, a Roses, va voler fer un concert de retrobament amb els seus. Tenia els pares entre el públic, i no sé quantes vegades va repetir que feliç que se sentia. Per això va començar amb flamenc pur, amb unes alegrías absolutament impressionants que ens van fer posar tots drets. Després va venir una soleá que fusionava l'estil gitano de Mairena amb l'estil paio de Machena.

Realment, Poveda és molt gran. Combina i equilibra dues virtuts essencials no només per als artistes: consciència i generositat. Divendres, aquesta generositat anava desbocada i, de fet, per mi,

va perjudicar algun moment del concert. Com qualsevol intèrpret potent, Poveda és un geni de la contenció, però ja em direu com es pot ser contingut en un recital on va interpretar flamenc pur, copla rediviva, acompanyat pel piano i la sang freda d'Amargós; un parell de boleros a duo amb Moncho, que va ser la sorpresa de la nit; un homenatge a Morente i un altre a Camarón, una peça de Desglaç, El cant dels ocells i, sense micro, cant i ball finals. Ja ho va dir ell: només faltava la lambada.

Cadascuna d'aquestes parts donaria per fer una crònica. Poveda ja rivalitza amb els més grans. Heure-se-les amb La leyenda del tiempo, de Camarón, o La aurora de Nueva York, de Morente, i sortir-ne viu, o que li surti brodat un altre cop Tres puñales, són victòries de l'obertura i la felicitat. El sentit d'aquesta desmesura era, a partir d'un homenatge i un regal a la seva mare, reivindicar la barreja, l'aprofitament, no deixar res per verd. "Es lo que tiene ser charnego", va dir sense retret ni agrors –avui patètics–, sinó felicitant-se'n, naturalment, perquè el partit que en treu és prodigiós. I vam aplaudir tots, perquè aquest partit ens l'estava oferint justament a nosaltres. Xarnego o no xarnego, a qualsevol català se li posa la pell de gallina sentint la profunditat nova amb què Poveda aflenca Maria Mercè Marçal o El cant dels ocells.

També l'equip de músics, vist com un tot, era xarnego. De la banda sevillana, els palmells de Cantarote i Grilo i el percussionisme refinat de Paquito González. De la banda catalana, el piano impecable i el mestratge d'Amargós, i la guitarra turgent i delicada de Chicuelo. Amalgamant-los, el cantaor de Badalona.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 31-07-2011 Pàgina 96

-El Punt Avui. Edició Nacional 31-07-2011 Pàgina 88

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/439871-festa-xarnega.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mecultura&utm_source=rss&utm_medium=mecultura&utm_campaign=rss